

Dokud píšu, existuju.

Naděžda Mihalovičová

Zpracovali: Dan Volf, Adam Uhrin, Oliver Martin Brown, Matyáš Macek

Pedagogický dozor: Lukáš Vykouk

Škola: ZS Tyršova, Jinonice

Dne 6. prosince 2018 jsme se vypravily za paní Naděždou Mihalovičovou, novinářkou a spisovatelkou. Setkali jsme se s ní v jejím bytě na Praze 5. Narodila se 24. dubna 1928 v Praze. Své dětství prožila na Smíchově. Její tatínek vlastnil autodílnu na Smíchově a maminka cestovala po světě. Oba rodiče brzy zemřeli a paní Mihalovičová, byla odkázána sama na sebe.

Pak začala válka. 27. května 1942, provedli Jan Kubiš a Jozef Gabčík atentát na Heydricha. Německé razie, hledající pachatele se dotkly mnoha pražských rodin.

My jsme s bratrem leželi už v posteli a najednou strašný rány do vrat, tak domovník šel otevřít a tam stáli s puškami Němci a hledali ty původce. Přišli, dupali po těch schodech, přišli do pokoje a vím, že tou pažbou takhle píchali do peřin. A to byl zážitek, který se nezapomíná.

Po válce zažívala československá společnost těžké časy, což pomohlo k vzestupu Komunistické strany. Tehdy jako sedmnáctiletá dívka, vstoupila kvůli svému příteli, do KSČ. Svého rozhodnutí, vstupu do strany nelituje, avšak s vedením tvrdé, komunistické politiky v Československu se neztotožňuje.

Já myslím, že s tím nesouhlasil nikdo a jestliže se lidi báli to říct, ty procesy to bylo strašný. A že oni tady poslušně plnili rozkazy i za takovou cenu, což jsem nikdy nemohla pochopit.

Na studiích se seznámila s Janem Drdou, který jí pomohl splnit si svůj dětský sen a stát se novinářkou. Nastoupila tedy jako novinářka v Lidových novinách, kde působila až do zrušení novin v roce 1952. Jan Drda byl známým, novinářem a spisovatelem, jako komunista však potlačoval autory nepodporující režim. Paní Mihalovičová o jeho jednání věděla, ale neschvalovala ho.

On to neměl za potřebí tohle to. On byl vynikající spisovatel a proč se hrabal do té politiky až takhle, teda nevím. Měl zůstat u těch Městeček na dlani.

Lidové noviny, byly zrušeny v roce 1952. Po jejich konci paní Mihalovičová našla zaměstnání v deníku Práce. V redakci přežila krutá padesátá letá, sovětskou okupaci i tuhé období normalizace. Na vrcholu její novinářské činnosti však nastaly potíže, když dvě její dcery emigrovaly do Ameriky.

Pro mě to mělo následky strašlivý, protože ta šéfredaktorka mě chtěla vyhodit na hodinu. Ona mi všechny moje rebelie sečetla a chtěla, abych šla na hodinu.

Kvůli dětem v Americe, musela absolvovat řadu výslechů ve známé budově Státní bezpečnosti, v Bartolomějské ulici, přezdívané "kachlíkárna".

Tak jsme chodila k výslechům do Bartolomějské ulice. To bylo na denním pořádku a vyslychal mě týž policajt, on si vždycky vzal jinou paruku a myslel si, že jsem tak blbá, že ho nepoznám.

Paní Mihalovičová dodnes vzpomíná na léta strávená v novinách, protože jak sama říká: Dokud píšu, existuju